

MOFTUL ROMAN

Nr. 25.—DUMINICĂ, 16 SEPTEMBRIE 1901.

20 BANI NUMÉRUL

DIRECTOR, I. L. CARAGIALE

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA LA TIPOGRAFIA «EMINESCU» STRADA SĂRINDAR, 10

FRANZ-IOSEPH

transformat în june profesor de danț, conduce pe bunele sale amice la un nou contra-danț politic.

Cum se serie Istoria

Amicul meu Al. Antemireanu a publicat niște „Note din München“, în care descrie viața capitalei bavareze.

Nimic nu-i place amicului meu Antemireanu: orașul e murdar, traiul social e mort, femeile măritate sunt necredincioase, bărbații lor niște idioți cari și merită soarta, într'un cuvânt München-ul ar trebui suprimat de pe harta Europei, dacă n'ar avea și el o mică însușire: delicioasa și celebra-i bere.

Nu sunt unul dintr'acei cari și pe-trec viața în tren sau vapor, c'un benoclu atârnat de gât și cu un ghid Bœdeker în mână. N'am călătorit de loc. Nu că nu-mi place, dar — vorba ovreiului dintr'o hazlie anecdotă'n versuri a lui Liciu — „puntru n'aveam bani de drum“. Așa fiind, cele mai depărtate puncte ale globului, despre cari am noțiuni mai precise, prin văzut și pipăit, sunt — nu rideți de mine — Brașovul și Sofia.

Ei, și totuși nici Brașovul, nici Sofia nu sunt în halul în care amicul Antemireanu ne prezintă München-ul!

Dar, despre München mi-au spus oameni de gust că-i oraș de o curățenie exemplară, un centru artistic cum puține sunt în Europa; Münchenezii sunt niște bărbați foarte sănătoși trupește și sultește, și prietenoși, și plăcuți la vorbă, iar femeile lor gospodine d'o virtute scândaloasă pentru călătorii străine, vânători de aventuri galante.

Prin ce straniu fenomen de optică a văzut deci amicul Antemireanu, om de gust și el, într'un aspect atât de contrariu acelaș oraș?...

Acum câțiva ani a venit în București faimoasa divetă parisiană Yvette Guilbert.

La întoarcerea-i în Paris un ziar a cerut artistei să publice impresiile ei din capitala României. Francezii sunt amatori de lucruri exotice și, cum ne cunosc ei de bine, s'au așteptat de sigur ca Yvette Guilbert să istorisească niscaiva întâlniri fioroase cu tigrii pe străzile acestei „sauvage et lointaine ville valaquo“. Așteptarea lor a fost înșelată. În schimb, diveta le-a povestit lucruri destul de picante asupra Bucureștilor.

La București — serica densă între altele — proprietarii de case — Domnul și Doamna — au curiosul obicei să și zugrăvească pe fațade portretele lor. Acest nostim obicei îi apare chiar în drumul de la gară pînă în oraș, pe unde am văzut multe asemenea case! ?!..

Ce se întimplase?

În sborul cupelei, co-o aducea de la gara de Nord, Yvette Guilbert zărise cunoscutul imobil din calca Griviței, pe zidul din față al căruia proprietarul a avut ideea, ciudată'ntr'a-

devăr, să pue să i se zugrăvească chipul lui Ion Brătianu și al lui Alexandri.

Cântăreata l'a văzut pe Brătianu cu pîrul mare și creț, și-a însemnat pe dată în carnetul ei de voiaj: asta-i cucoana, stăpîna casei; a văzut apoi pe bardul de la Mircești chel; asta-i barbatul Dumneaei, — și a adăogat: mai toate casele din București sunt așa!

Mîncăchipuî că tot astfel a făcut și amicul meu Antemireanu.

O chelneriță i-a făcut ochi dulci, amicul meu și-a scos plaivazul și notesul și... trage-i că damele müncheneze sunt cele mai corupte din lume și că soții lor poartă coarne cu ramificații ca de cerb.

Gazda casei unde sta i-a pus într'o zi o bucătică de zahăr mai puțin în cafeaua cu lapte; de-aici amicul Antemireanu a dedus cele mai amare reflecții asupra calităților de menajere ale bavarezelor. Iar dacă s'o fi întemplat ca să cadă și o muscă în ceașca cu cafea, s'a hotărât: nu există oraș mai murdar ca München-ul.

În fine, amicul meu Antemireanu, grație spiritului său profund de observație și împrejurării că nu știe de loc nemțește, a rămas cu convingerea că Nemții trăesc retrași ca urșii în vizunie, sunt morăcănosi, nesociabili, nu poți lega două vorbe cu ei..

Uu sfat tinerilor noștri scriitori:

Nu judecați lumea după chelnerița dela berărie și după o ceașcă de cafea cu lapte!

GEORGE RANETTI

Candoare

Gătît grozav, cu floare'n pept

Și parfumat El intră drept

La Ida blonda în odaș:

— Permite-mi dorul să-mi alin,

Să pup costița ta bălae!

O, doamnă!... Mult ești te iubesc!

De săptămîni te urmăresc

Să-ți spun ce strașnică iubire

Îți consacrez ca un nebun...

Ah, doamnă!... Vai, îmi es din fire!!

Dar Ida, fată cu dichis,

Pe dată ușa a deschis:

— Băeți, fugi de-aci! Ha! pleacă!...

— O, doamnă, mor; nu mă gonil!...

Și vorba'n gât i se înecă.

În ochii Idei do oțel

Lucește-un fulger:

— Co mișell

Venind la mine 'ntăca oară,

Măcar atât nu-i deto'n gând

Să-mi zică: Domnișoară! ?

PHARMAZON

Paharul misterios

Mergem odată, mai mulți, să facem o vizită stimatului nostru prieten X, un brav profesor din a doua capitală a României, înfocat naționalist și, în special, dușman de moarte al legătorilor de cărți evreești. De altfel om tare de treabă, mare palavragiu și admirator al unui oarecare filosof antisemit Chamberlain.

Suim scara dela intrare, sunăm și, după o mică așteptare de vr un sfert de ceas, ese o servitoare, care ne spune că conașul și duce-nu sunt acasă.

— Bine, răspundem noi și, dând la o parte din drumul ușei pe servitoare, care rămîne cu gura căscată, năvălim în coridor și, de acolo, în salon.

Prietenul nostru pe atunci era, pardon, tocmai în luna de miere, așa că știam din experiență ce interpretare să dăm cuvintelor Cerberului. Ca prietini de aproape puteam să ne permitem luxul de a-i face nițel sânge rău, răpindu-l pentru câteva clipe dela preocupările sale intime. La urma-urmei n'avea să dea ortul popii chiar a douăzi. Avea deci destulă vreme să recâștige porția de fericire pierdută grație indiscreției noastre.

Servitoarea, sêraca, ce să facă? S'a dat și ea d'o parte și a lăsat pe Vandalii să se instaleze în toată voea pe scaunele din salon. A închis apoi binișor ușa dela intrare și a plecat înfuriată să denunțe stăpînilor ei pe obraznicii neobservatori a' consenmului dat.

În timpul acesta noi ne făceam comozii și, rîzînd pe înfundate, ne aranjam scaunele în jurul mesei dela mijloc. Amfitrionii de acum n'aveau ce să mai facă și, probabil, în curînd aveau să apară și ei, pretextând, bine înțeles că consenmul nu fusese pentru noi.

Un obiect curios, așezat pe masă, ne atrase imediat atențiunea. Era un fel de pahar de porțelan sau de sticlă albă, mată, de secțiune pătrată, închis ermetic cu un foarte elegant capac de aluminiu.

— Ce o fi aici? zice cumetra, o distinsă mahalagioaică din Iași, împingînd cu degetul ei roz misteriosul pahar. Și deja șarpele curiosității se trădează în ochii dumneaei de moldoveancă șireată și nostimă.

— Ce-ar putea să fie oare decât parfum?... răspunde Costică, mîngîind cu gravitate sfîrcul unei memorabile bărbii. Asta se poate deduce ușor după exteriorul luxos al paharului.

— Ești crez mai curînd că aci e pudră, zice atunci Victoria, o patentată fabrică de copii, și împinge cu unghia ei lungăreață paharul, exact în sens invers de cum a făcut cumetra, așa că-l face să revie în poziția inițială.

— Ba ești crez că n'aveți dreptate nici unul, intervine un oare care scriitor la „Moftul Român“, prieten la toartă cu cumetra; la fel cu cănele și pisica. În acest bibelou prețios, de sigur, stimatul nostru prieten conservă biletele dulci primite de la actuala domnieisale consoară, pe timpul când nu erau decât logodiți. Numai asemenea relicvii se păstrează cu atata religiozitate.

— Te înșeli amar, domnule „Celestin“, îl apostrofează imediat cumetra. Bărbații din generația actuală sunt prea prosaici pentru ca să poată da respectul cuvenit unor asemenea comori de candoare și iubire. Explicația probabilă se poate găsi în imputarea tacită ce aduce bărbatul soției sale, pe care o consideră de cauză a pierderii independenței sale de flăcău. Ha, ha, ha, aferim independență! mai bine aș zice destrăbălare.. Și, știți, față cu presupușii tirani nu se prea usitează prevențiile.

— Unde mai pui că de independența femeii habar n'are nimeni, o ajută Victoria, parcă n'ar fi și ea jumătate din genul omenesc.

— Poate că ai dreptate, zice cavalerul atacat, adresându-se cumetref. Față cu pătrunderea de spirit a lui „Mademoiselle Nitouche“, însuși „Celestin“ trebuie să bată în retragere. Cu atât mai mult cu cât corvada politiceilor

mondene ne obligă adesea să admitem de alb ceace reprezentantele sexului delicat ne înfățișează ca alb, măcar d'ar fi negru ca fundul ceanului...

— Ori ca limba unei soacre, completează Costică, care în timpul acesta și-a contemplat, cu multă satisfacție, forma paraboloidă a bărbei în oglinda din față.

— Făcând abstracție însă de considerațiile dumitale pesimiste, continuă «Celestin», cam ce părere ți-ai da asupra conținutului din acest pahar?

Cumetra ia atunci obiectul controversat de pe masă, îl clătină ușurel în apropierea urechii și răspunde sentențios:

— Ei bine, vă pot declara cu siguranță că aici se află prafuri de dinți, și încă de cele parfumate, judecând după oarecare nuanță de miros ce se degajează din năuntru. Nicî vorba, e un cadou făcut de X nevastei sale...

— Dar atunci, cumetă, o întrerupse «Celestin», te pui în contradicție cu ideile ce ai emis adineaori asupra relațiilor casnice?!

— Ba nicî de cum. Persoanele în chestie sunt în luna de miere. Rogojina e decî încă nouă, regretele vieții de flăcău n'au avut vreme să apară pe orizontul căsniciei. Și apoi, sunt și excepții printre bărbați, oricât ar fi ele de rari.

Și cumetra, triumfătoare, îi aruncă o privire malițioasă.

— Și acum, ca să vedeți că nu m'am înșelat în presupunerile mele, am să scoț capacul. Bre!.. da' bine e închis. E cu ghevent.. In fine..

Noi urmărim cu atențiune încordată operația. Curiozitatea e mare în toți. Cumetra a desfăcut capacul din șurup și, cu o mișcare pripită, a apropiat paharul de nas. Dar... desiluzie! Instantaneu fața drăguța a cumetrei se contractează într-o expresiune indicibilă de scârbă; pune repede o mână la gât, par'c'ar voi să oprească un puternic acces de vărsături, și trăneste un zdravăn cocoloș de scuipat în elegantul pahar. În aceiași clipă asvârle paharul cât colo pe masă. Un miros pronunțat de acid fenic ne izbește nările și pe când cumetra, cu fața încă strâmbă de desgust, continuă a scuipa în batistă, noi ne grămădim, intrigați, să vedem conținutul paharului.

Ce era? Mai nimic...

Paharul era plin pe jumătate cu apă fenicată, pe suprafața careia plutea o groasă poșghiță de scuipat. De sigur, din considerațiuni igienice, noua căsnicie se hotărîse să nu-și mai depue saliva în scuipători cu nisip, pe dușumele să în batistă, ci în apă fenicată, distrugătoare de microbi...

Ne-am strâmbat fiecare din noi, imitând cât mai conștiincios pe cumetra, am depus pe rând, în pahar, câte un cocoloș de scuipat și, înșurupând din nou capacul, ne-am depărtat scaunele cât mai mult posibil de esteticul deposit...

Perechea amfitrionă tocmai intra în salon. Cam târziu, dar ce vrei? Trebuie să oamenii să-și aranjeze toaleta. Nu puteau să se presinte cum o fi...

AL.

Anacreontică

Cupidon și Ea se joacă
Pe-o guriță, la noroc.
Adorata perde jocul
Și-i dă gurița pe loc.

Cupidon joacă la *contra*
Arcul, tolba cu săgeți;
Insă perde și colibrul,
Telegaril lui semeș.

Mâniat de nenorocul
Ce-l urma cu-atât necaz,
Pune, ca s'aprindă jocul,
Trandafirul din obraz,

Roșul buzelor, gropița
Din bărbie... (strașnic pot!)
Dar mereu câștigă dânsa,
Iar amorul perde tot.

Necăjit de-atâta goană,
Și ca ultimă încercare
Cupidon își joacă ochii...
(Ochi'i fără asemănare!

Dar cum vecinic e norocul:
— Ce-i mai mulți pe puțin sorb—
Cupidon perde și ochii...
Și de-atunci *Amorului orb!*

BEL-AMI

Gazeta „Parul“

— Hai să scoatem o gazetă!
— Bravo!
— Dar cum să-i punem numele?
— Bine înțeles o să fie o gazetă satirică.

— Caustică!
— Violentă!

...Toți eram îndârjiți, desperați, revoltati contra soartei și contra organizației sociale, în ziua când, la o masă dela Berăria Cooperativă, luarăm hotărîrea energetică exprimată prin scurta convorbire de mai sus... N'aveam nici bani de tutun, nici de aperitive...

— Vom combate ipocrizia!
— Vitiul!
— Politicianismul meschin!
— Pe escroci!
— Pe cartofori!
— Pe șarlatani!
— Vom purifica moravurile!
— Vom biciui răul!
— Vom arde cu fierul roșu al sarcasmului cangrena socială!
— Dar cum să-i punem numele gazetei?

— «Vocea Danubiului»!
— Ridicul.
— «Salvatorul Național»!
— Mof.
— Să-i zicem «Parul», mă băcî!

— Ura! Admirabil! Genial!
... Într'adevăr titlul ne convenea tuturor, căci ne ziceam în nobila noastră manie:

— E-așa de putredă societatea, moravurile sunt așa de corupte, încât nu-mai incapa altă armă de luptă decât parul. Să dăm la mir! Să-i prăpădim!

Entuziasmul atinsese culmea, când tot cel care botezase noua noastră gazetă luă cuvântul, aruncând un duș rece asupra juvenilei noastre inflăcărări:

— Mă, titlul e foarte cloevert și potrivit cu împrejurările; dar par'că se pretează al draacului la zellemea. O

să ne ia în primire *Moftul Român*. Știi ce? Eu zic să facem un articol «Către cititori», în care să arătăm noi-înșine cam ce glume s'ar putea face pe socoteala «Parului». Cu modul ăsta dezarmăm dela început gurile rele.

...Și ne puserăm cu toții pe lucru. Peste un sfert de oră, din obșteasca colaborare, iată ce articol eși:

«Cititori, cu începere de azi apare «Parul». Incât toată lumea o să zică: *A par e!* Intr'adevăr e par și vom lovi cu el fără cruțare în toți cei cari n'au doxă, ne vom servi decî foarte des de paradoxă. Dealtminteri aceasta e însăși menirea tiparului, să dea la cap cu parul. Când ved ceva tipărit, toți exclamă: *Ti, parul!* Sperăm că publicul ne va da concursul, nu va lăsa să moară un ziar ca *Parul*, căci altfel va deveni un adevărat *paricid*. Dinpotrivă, ne va încuraja, iar directorul *Parului*, realizând un venit frumușel, va merita în scurtă vreme titlul de *parvenit*...»

Și pe tonul acesta am continuat să deraiem o oră întreagă.

Gazeta *Parul* n'a apărut nici pină în ziua de azi; în schimb nu prea am băgat de seamă lipsa tutunului și a aperitivului cât timp am pus la cale apariția teribilei noastre gazete.

...De unde se vede că un pelin sau o țigare de damă se pot foarte bine înlocui cu un calambur.

ȘANDERNAGOR

Mimiță

Mimiță e bolnav de burtă,
Bietul băeat s'a constipat;
Asear'a mâncat niște turtă...
Pe semne i s'a aplecat.

Mimiță cinci ani încă n'are,
Și-i mic și gingaș ca un miel,
Dar e deștept nevoe mare...
Parol! se miră toți de el.

Când a simțit mămuea-i dragă
Că burta lui s'a deranjat,
Vezând că lucrul nu-i de șagă,
Un doctor repede-a chemat.

Cu toți strinși lingă Mimiță
Unt de ricin voese să-i dea,
Și, că să-l facă să inghiță,
Doctorul-i zice cam așa:

— De beî această doctorie,
(Și-i mângâie-obrajii bălani)
Să știi că eu îți voi da ție,
Să-ți iaă ceva, două gologani.

— Așa? răspunde-atunci Mimiță,
Mă bine, nu voese să iati;
Dar tu, de beî o linguriță,
Eu patru gologani îți dai.

AL.

FOTOTIPII AMBULANTE

Otelo din Farmazoni

Ați văzut o caricatură, înfățișând pe un barbat gelos?!

E foarte nostimă. Un barbat destul de prezentabil adoarme și visează că din templele sale, rezidiul geloziei, nasc o pereche de coarne cu adevărat sălbatic. Pe fiștecare din coarnele sale atârnă, în costume diferite, soția sa drăgălașă, în situații foarte ademenitoare cu câteun tiner berbant... Soțul încornorat face niște schime oribile, în timp ce drăguța lui și drăguțul ei se sêrută și se'mbrățișă călduros...

Ceeace'l scoate, însă, și mai mult din sărite pe gelos e când, vrând să-și pună mâna stângă pe genuchii de desperare, dă tot de nevestica lui, care se îmbrățișează, fără să se sinchisească, cu un ofițer de cavalerie... E o întreagă poemă simbolistă mâna soțului gelos: se crispează dureros și crispația aceasta se comunică imediat în trupul, fața, buzele, pleoapele nenorocitului, care se trudește ca apucat de Ucigă'l toaca...

Ei bine, Otelo, noul Otelo, e întrupat ireproșabil în vecinul meu Herr Frantz, tâmplarul!

E ceva de speriat omul acesta: e mic, slab, răpciugos, gjiit la vorbă, barbos și bețiv,—dar un gelos de cea mai prima calitate. Nevasta lui n'are voce să iasă toată ziua din curte, fiindcă el se duce la lucru; când vine demiaza și seara, Frantz trece întâia oară pe la cârciuma *La Scufia lui Dumnezeu* și întreabă pe băeatul din prăvălie:

— Gheorghită, ia oder nein?..

Băeatul înțelege ce vrea să zică neamțul, îi dă un pahar de vin și i s'aplecă misterios la ureche:

— Nein!

Nein e de cele mai multe ori. Inșă, fie din plictiseală, fie că în adevăr nemțoicuța ese prin vecini, băeatul zice câteodată, foarte arareori:

— Herr Frantz, ia!

Frantz sare de pe scaun, cu ochii injectați, vîrsând paharul de vin:

— Dă'mi altul, ăsta să fie al morților!...

Bietul creștin! El dă de pomană neveste-sei, înainte de-a o fi ucis — de și în inima lui vibrândă de gelozie și în capu'i stricat de vin, Frantz adesea crede că i pe cale de-a ucide; sau a ucis-o, pe nevestă-sa.

Plătește vinul ca un Kronprintz și pleacă să abită spre casă... zece pași de la prăvălie, vis-a-vis.

Când să intre pe poartă, Frantz își domolește pasul, ochii îi strălucesc în orbii. Ca doi cărbuni electrici și... drăgălaș (?) sa soție îi apare dinaintea sêrutându-se cu feciorul proprietarului; ăsta e ghinionul lui Frantz: feciorul proprietarului!...Ar vrea să aibă șapte proprie-

tari, să plătească șapte chirii pentru casa'i pécatoasă, dar fecior al proprietarilor,—unul de leac,—să nu se găsească prin curte!

Tușește odată...Își drege glasul și dă năbusna în odae, strigând:

— O, mein Gott, lieber Gott!...

Dar marele Got...he e mort, nu'i poate veni în ajutor, ba nu se poate ști dacă el, stându'i prin puțință, n'ar proteja pe nevasta lui Frantz și i-ar ațâța mai mult gelozia!...

Intrând în casă, Frantz se repede la dulapul, în care ține hainele de lux... Oare infamul nu s'a ascuns tocmai acolo, ca să pângărească hainele lor de mire și mireasă, amorul lor de mire și mireasă?!...

O nu! infamul nu'i acolo, dar desigur că s'a ascuns în altă parte: după ușe, sub pat, în cufăr, etc. etc...

Frantz scotocește'n toate părțile și injură;—nemțoica, roșie de rușine și ciudă, plânge și se plânge în gura mare că ce căpcaun de bărbat i-a dat ei *lieber Gott*. Vai, iar Got-he!...

După ce neamțul a injurat,—iar nemțoica a plâns,—destul, se pun ambii la masă, triști, inveninați; mânăncă cu poftă, se sêrută șiși jură credință vecinică unul altuia, — Frantz promițând bine înțeles că niciodată nu va reîncepe desgustătoarele scene de gelozie!

Dar jurămintele acestea trăsesc d'abia o jumătate de zi, cel mult o jumătate de zi și o noapte, fiindcă a douazi Herr Otelo Frantz din Farmazoni iar începe să fie consumat de pasiunea, ce mijeste într'insul ca lava într'un vulcan în activitate!...

Are și dreptate Frantz: e de douăzeci și șase ani, iar însurat numai de unul; nemțoica e de optsprezece ani!...

— O-he! herr Frantz, grăbește-te de te du acasă,—nu se știe ce se poate întâmpla nevesticăi... Ai uitat că proprietarul are un fecior?...

Cu vorbele acestea'l întâmpin de-o bucată de vreme pe con-mahalagiul meu; el se face că nu'i așa de ngrîjorat, dar răspunde furios:

— La Sf. Dumitru căutăm noi altă casă, domnule; casă bună, efină, și fără fecior de proprietar!...

FIFERIC.

Naufragiū

Intr'o puțină cu lapte

Un biet șoricel scăpă.

— O, de sigur, imi veți zice, Mititelul se'necă!

— Nu, vă înșelați amarnic:

Șoricelul iscusit,

Înotând cu'nverșunare,

Tot lichidu-a răscolit.

Curând laptele'l bătuse
Piciorușul seū mărunt...
Și scăpă de'necăciune
Pe o insulă de unt.

Moralitate:

Alea lacta est!

CAIR

Mândrie națională

Că suntem inteligenți, culti, onești, noi Românii, nici nu începe îndoeală. Sunt convins că nu există un singur român, care simte și cugetă românește să cugete altfel despre persoana sa. Pécatul cel mare e, însă, că trăim în România, într'o țară sălbatecă, unde nu putem fi apreciați.

Ia să trăim în altă țară! Să vadă atunci franțuzul sau englezul dacă nu'i dăm o sută înainte! Să avem noi instituțiile lor culturale! He, hei!... Să avem noi facultățile lor de medicină, n'am avea oare Charcot-ul nostru? Să avem Conservatorul din Paris, n'am avea și noi un Mounet-Sully? Să fi poftit Mounet-Sully să urmeze Conservatorul din București! Dacă am avea și noi un mare stat-major ca cel din Franța, n'am fi avut și noi Dreyfus-ul nostru?! Nu s'ar fi găsit și la noi un Zola?

— Vegetăm în țara asta, spunea mai eri un tiner foarte inteligent, care își face studiile în Paris.

Și are dreptate! În țara asta, d-lor, de 5 milioane de locuitori—toți inteligenți — plus Transilvanienii, nu putem face alta decât să ne tâmpim... Da, ne tâmpim! Pe toate potecile n'auzim decât:

— Simt că mă tâmpese în țara asta, mon cher!

Omul politic să plânge că n'avem oameni de stat. Artistul român se plânge că n'avem niciun artist... român. Naționalistul se plânge că instinctul de naționalitate nu'i desvoltat în poporul român. Gazetarul se plânge că n'avem gazetari. Onestul se plânge că suntem chiulangii. În fine, toți plângem oamenii, de a căror naționalitate suntem așa de mândri!

Grozav ne tâmpim și cât suntem de inteligenți! Pécăt!

Eri, pe peronul gării Pașcani, am întâlnit pe amicul Popescu, doctor în drept, cu pălăria pe ceafă, cu goaman-tanul în mână.

— Încotro, Popescule?

— Mă duc să mă tâmpesc la Piatra; sunt numit magistrat...

Sêrmanul meu amic! Inca o victimă! Cunosc Piatra, și nu'i Petrean care să nu se plângă că s'a tâmpit de când trăiește în Piatra!

Așa'i la Galați, așa'i la Craiova, așa'i la București!...

Pretutindenî te tâmpești!!

— Există ceva putred în România, ar zice un Hamlet român.

— Da, Româniî, i-ar răspunde acela care poartă cu mândrie numele de Român.

CAZABAN

Schițe de Joamnă

Pereți de trestii, coperiș de pânză,
Un steag descolorat ce se destramă,
Și peste tot parfumul de pastramă
Plutind, momind, gădilitor de rânză.

Muștaru-i trist, Nu face nicio brânză.
Registru-i de'ncașări este o dramă,
Și în tejghea cinci gologani d'aramă:
Cinci mititei! atât putu să vânză!

Un danciū, în colț, strânge de gât vioara.
Și-i fals, să'l bați! dar e fudulă cioara,
Sfidând în gând chiar și pe Kubelik.

Dar iat'un om. A-ha, încep clienții!
...E-un comisar, vai! d'ăi cu „cotrovenții“!
Oftând, Mustarul scoate un fișic...

TARASCON

Bucureștene

Una din caracteristicile bucureșteanului e știința de a târgui.... Toți târguesc aici: barbatul, nevasta, copiii, (dela cei mai mari, pină la cel care d'abia se ține pe picere), servitoarea etc. etc... toți târguesc de dimineață pină seara, ba adesea chiar pină noaptea târziu.

Ce târguește bucureșteanul său bucureșteanca?!.. Orice, dar orice ar târgui, târguește nu glumă.

De pildă: trece un oltean, nelipsitul de pe orice stradă oltean cu zarzavat.

— Cum dai ceapa?

— Cum dai pătlăgelele roșii?

— Dar cele verzi, de murat?

— Dar cele vinete, de făcut cu unt-delemn?!..

Și la sumedenia de întrebări, de cărtiri, de cercetiri a cumpărătorului, corespunde altă sumedenie de răspunsuri, laude, ale vânzătorului; își bat amândouă gura, pentruca la urma-urmei bucureșteanul să zică:

— E scump, nu ia—trece acușica altul.

Iar olteanul pleacă supărat și zice:

— Nu'i scump, cucoane, (cucoană, cuconiță, domnișoară), nu vinde nimeni mai oftin decât mine!

Dar bucureșteanul știe ce înseamnă asta, că nu vinde adică nimeni mai oftin decât el, și'l lasă să plece, — ba îl și mai obraznicește, porcaște, ori injură, cum se întâmplă de'i e dispoziția!

D'apoi comerțul ambulat!?

Trec niște prăpădiți de meșteșugari cu mesuțe, etajere, plușate sau date cu lac și sculptate, — foarte frumoase toate și mai ales împodobitoare ale

casei. În acest fel de târguire e tare bucureșteanca, anume cea cu barbat; mai rar ea dânsa!..

Când îl vede pe rătăcitorul negustor, i se dilată mândria și ambiția să aibă în casă și ea așa o mobilă mică, frumoasă și ușoară în fond!

Dar barbatu-său nu'i acasă...

Nu face nimic. Târgul supărare n'are, c'apoi să vezi ce guriță-tocănătoare are dumneaî..

Chiamă: psst!.. Negustorul vine, cu speranța că va scăpa de-o mică greutate din spate și va pune doi-trei arginți (altă mică greutate) în buzunarul său pustiū..

Bucureșteanca admiră de nu mai poate cum sunt lucrate mesuțele, dar asta n'o împiedică să zică:

— Ei, neică, nu ai mescioare de-acelea de cari am văzut eu; ce flori frumoase aveau acelea!..

— Cum se poate, cuconiță, să nu fie frumoase?! Le lucrează cel mai prima maestru, — nici din străinătate nu vin ca astea...

Bucureșteanca se 'ngâmfă grozav; ea vede bine că mesuțele sunt ireproșabile și, dacă le cârtește, e numai așa din naștere și educație, pornire a orî cărui bucureștean pur-sânge... Le cârtește, ca să le poată scoate c'un preț mai mic pe de-oparte, iar pe de alta să'i dea negustorul motive de laudă... S'o vedeți când va veni cutare cucoană, rudă sau amică, în vizită, cum o să'și laude mesuța, — că doar nu'i ca a ei nici una adusă din străinătate!

— Parol, mașer, ce m'am mai tocmnit, până-ce am putut s'o târguesc eu opt lei... (Și ea nici doi și jumătate nu vrea să dea!)

În fine, alege o mesuță bucureșteanca... Întreabă de preț... Și atunci începe o adevărată torturare a bietului negustor, care'și scuipă sufletul vorbind și argumentând, dar în zadar: el nu știe că bucureșteanca așteaptă numai un mic prilej ca s'o șteargă în casă. S'apropie ceasul să se întoarcă bărbatu-său de la slujbă!.. Ce va zice el când își va vedea odorașul de soțioară că vrea să târguească fleacuri, acum când lefurile's reduce și alte reduceri se plănuiesc?!..

— Cât dați, cuconiță?..

— Un leu și șaptezeci și cinci de bani, — e plătită și prea plătită...

— Maman?... mamă!..!.. strigă un glas răsgliat!

— Viu, — viu, pușorule!.. Domnule, treci mâne dimineață pe la opt ceasuri... E bărbatu-meu acasă atunci și'ți voi târgui două... vii?!..

Părlitul de negustor pleacă, scrișnind de ciudă că a pierdut atâtă vreme de pomana dracului, dar bucureșteanca e satisfăcută cu totul: a văzut vecina de peste drum că ea târguește, și-a saturat pofta de târguit și vorbit... E o fericire și asta în lumea noastră de mizerii!

FARMAZON

Fabulă

După masă, ei intrară
Într'o mustărie,
Și aū dus-o până'n seară
Numa'n veselie.
Dar când fu apoi la plată
N'aveau o lescae,
Și mustarul dârz, îndată
Le trase-o bătae.

MORALA

Morala-i frumoasă
Și adevărată:
Nu-i bun niciodată
Mustar după masă.

MIZILIC

Apa Bragadiru

— *Ecouri dintr'un concert monstru* —

Un sceptic: Moft!

Birjarul: Ce drăcie o mai fi și asta de ne-a dat-o domnul premare să bem? Eu nu mai pot de fel să staū pe capră, — din contra, tot la scaun mă trage inima...

Spălătoreasa: Apă goală!

Doctorul Babeș: Ascultați, domnilor și doamnelor, cuvântul meu: această apă, a cărei compoziție o puteți vedea la Institutul nostru, este cea mai bună de beut... Această apă...

Mitică: Apă de la Braga-diru?!.. Bragă, nu apă!!

Diverse glasuri: Afară! Huo!.. Bravo!..

O jună menajeră: Apa a nouă mi-a readus liniștea casei...

Nenea Iancu Brătescu: Apa trece, Bragadiru rămâne...

Micul Georgică: Maman, mă doare burta... burta-a!..

Adevărul: Noi suprimăm din coloanele noastre infama rubrică *Chestia Apăi*...

D. P. S. Aurelian: Aveți puținică răbdare, onorabililor... Lăsați-l...

O față bisericească: Pace vouă. Adevăr grăesc vouă... că scris a fost...

O ceată de studenți: La Braga-diru!.. la Bragadiru!..

Un rahagiū: Rahat cu apă... nouă!..

ELECTRIC

Meditații

Golangiopol, funcționar suprimat, a publicat în ziare un anunț la „Mica publicitate” că „dispunând de câteva ore libere se angajează cu meditații”.

— Tu meditator ? îi spune un prieten. Dar n'ai nici patru clase gimnaziale !

— Da, dar n'ai înțeles ; eu meditez... asupra nestatorniciei fericirii omenești, — răspunde melancolic ex-slujbașul.

Fără Maestru

Cu desmierdări dulci, în amurg,
S'au despărțit iubiții :
Ea'i măritată, El chirurg,
Maestru... Fericitiți !

Făr'de Maestru visul biet
Dispare prin minune...
Ea'și leagă fruntea c'un șervet,
Gândind la vremi mai bune.

Venind, bărbatu-i zice lin :
— Ce-ai, scumpă Magdalenă ?
Iar Ea, scoțând un lung suspin :
— Vai, dragă, am migrenă !...
IRMILIC

Sala pașilor perduți

Intrând pe portalul din mijloc al fațadei Palatului de Justiție, te întempezi cu un salut rece, sever, militaresc, viteazul Ion Grigore, eroul dela Grivița, care acum este portar al Palatului. Apărătorul Independenței, eroul de la 77, cu pieptul plin de șapte decorații, în fața căruia îți vine să te descoperi răpit de un fel de mândrie națională,—eroul de la 30 August indeplineste desgustat umila funcțiune de portar al Palatului Dreptății. El, victima uitărei și nedreptății omenești ! *Crucea sfântului Gheorghe, Trezecrea Dunărei, Virtutea Militară, Steaua României, Apărătorii Independenței*... zac lucind mândre pe pep-ul eroului de eroi... pe când, ironice, pe șapca-i burgheză, (urmașa pălării cu pene de cocos) rinjese triumfătoare șase litere de alamă : **Portar !**

Așa știe să răspundească românul vitejia rasei ! !

După ce ai răspuns salutului istoricului portar, intri în sala pașilor perduți. Vocile clienților, strigătele apozizilor, bocetele matroanelor zăpăcite, discuțiile advocaților, amenințări, vociferări... trimise dintr'un colț la altul de ocoul imonsoi clădiri, dau naștere unui murmur permanent, care domnește în vasta sală a pașilor perduți și îți dă impresiunea sgomotului valurilor infuriate ale mării. Dacă nu ești obișnuit cu acest sgomot, te apucă durere de cap și multă vreme nu scapi de impresiunea vuetului acestuia...

Murmurul de mare ! Câtă analogie este între această vastă sală și imonsitatea mării spumoase ! Câte vieți nu naufragiază pe luciosul mozaic al sălei ! Câte existențe zdrobite, câte inimi sfâșiate !... Câte bogății scufundate în valurile sinistro ale mării ; câte averi înghițite de pântecel nesățios al oroditorului ajutorul funebrului portarului !

E ora ! ! ; lumea mișună în toate direcțiile. Puțin psiholog-fisionomist să fi, ce nu citești pe fețe, ce nu ghicești în inimi, câte nu îți spun ochii acestor oameni ! Vezi ochii

plânși de zile întregi ai femeilor nenorocite ; vezi ochii lacomi și șireți ai samsarilor de procese și ai cămătarilor evrei ; vezi ochii veseli, dulci și expresivi, ai tinerelor soții, cari în curând vor deveni „tinere veduve divorțate” ; vezi ochii impasibili ai magistraților, alături de ochii cercetători și reci ai advocaților. Câtă varietate de aptitudini, poște și stări sufletesti ! ? Intro paroxismul bucuriei, produsă în inima samsarului de săvârșirea unei „afaceri grase”, și neagra desnađejde din sufletul debitorului rămas pe drumuri, toate stările sufletesti, toate tonurile și nuanțele le întelnești amestecate în sala pașilor perduți.

Iată comerciantul X... desperat că i se protestează trei polițe ; iată d-na Lenuța, mondenă cam trecută, care caută aventuri în vederea termenului când i se va protesta... chiria ; iată și nenea Iancu, care protestează energie la bufet contra guvernului care-i întârziează legea meseriașilor... și își înecă indignarea în halbele lui Mihalcea.

Intr'un colț, lângă secția III-a, un domn scurt și gros, înconjurat de vreo șase țărani, le dă consultații ; este vechiul apoduşier de la acea secție, care, gonit din cauză de necorectitudine în slujbă, face pe advocatul sub ochii binevoitori ai gardienilor și scoate de trei ori cât lea.

Un tînăr înalt, gras, cu o figură copilărească, — căci abia are 21 de ani — trece mândru, cu jobenul în cap și cu servieta la subțioară ; acum două luni a luat licența și face pe advocatul. Dacă'l întrebă cum îi merge, răspunde imediat :

— Prima lună, monșer, am luat șapte sute ; luna trecută am câștigat 950, iar pînă acum din luna asta am luat o mie și nu s'a terminat încă.

— De-ale tineretii, imi zic eu cu compătimire, dar imi fac datoria și'l felicita.

Doi frați advocați, eșiți acum trei ani, mă întempezi și, fără să'mi dea bună ziua, mă iaș repede cu vorba lor pripită :

— Tu unde ai azi ?... Noi avem : trei la secția I, două corecționale la secția III-a, o parimare la comert, două la Curte sus, secția II a, și unul frumos la Casație. Să vii să ne ascuți ! Eu o să'l infund pe Stelian,—iar eți pe Disescu.

— Foarte bine, infundați-i, zic eu, căci voi asista negreșit... pînă m'am scăpat de ei.

Un domn tînăr, scurt, cu barbă potrivită neagră, traversează sala și se adresează clientului, care merge după dînsul :

— No, acum ce vrei să'ți fac, bre ? Mergi numai de fă contestațiune ! Este transilvănean, și-a făcut studiile în București ; este liberal cu pretențiuni, deși nu are decât 24 de ani. Bun băeat, dar cam sufero de grandomanie. La 12 februarie anul acesta, când d. Sturdza a fost chemat să formeze cabinetul, tînărul spunea că are un loc sigur în cameră. I-a fost promis de Ionel Brătianu, Pallade și de Sturdza chiar.

Ionel Brătianu Pa și luat de gât la intrunirea din Brăila, zicîndu-i :

— Dacă n'oi fi tu, cine să fie ?
Asta a fost la Brăila în opozițiune, dar acum a eșit altfel. Toți au fost aloși, afară de el. După alogeri l'am întroat :

— Cum se face, dragă Victore ? ! bine, tocmai tu... care... ai luptat ? !...

— No, măi, lasă că le arăt eu, o să se la afejeri parțiale contra lor, lasă numai.

La alogerilo parțiale a eșit Coco Dumitrescu, iar nenea Victor a căzut.

— Cum, îl întreb eu, iarăși te-ai tras pe sfoară... tocmai pe tine, care ?...

— „Eu lupt numai doară pentru principum, o să'mi vie rîndul la Primărie !... ”

Pînă acum nu i-a venit încă rîndul. Un sublocotenent de artilerie își plimbă uniforma cea nouă la braț cu „Migalică”, onergicul și unicul repreștant al puterii executive,—comisarul Palatului. Este radios micul sublocotenent în rezervă, care pînă ieri nu era decât „Vasilache auctul” ; azi însă

a intrerupt contactul cu enorma sa clientela, căci este chemat și mîne pleacă la manevre, iar peste câteva zile va conduce gurile de foc ale cupolelor dela Nămăloasa, privind cu niște ochi de balaur în direcția Prutului, îngrozind absentele baterii muscălești.

Iată și tînărul, dar deja celebrul X... brun, băeat drăguț și subțirel la corp. Deși este abia de trei ani advocat, s'a făcut specialist în procesele corecționale și criminale. A pledat în procesul Bulgarilor o oră, fără să bea apă. Tot la jurați a provocat deunăzi delirul asistenței într'un proces de avort, dacă nu mă'nșel. Singurul lui cusur, zic unii, este că nu prea știe carte și că celebrele-i pledoarii le copiază după similarele franceze și le învață pe dinafară înaintea oglinzii.

— Intreită calomnem, zic eți ! Chiar dacă ar fi așa, ce ? marii oratori ai antichității nu au avut acelaș sistem ? Demostene nu urla pe malul mării ca fiarele solbatoce, [ca să'și îndrepte un cusur al vocei ? Eu găsesc foarte natural ceea ce face tînărul acesta și'l admir din toată inima. Poate că e cam afectat, dar care tînăr la vârsta lui, ajuns celebru, nu se crede cât de puțin !

Trece repede cu ochii în jos. Servieta îi este umflată și game subt mulțimea cărților și dosarelor. Un client îl ajunge din urmă și'l trage de mână :

— Domnule Rațiū, o vorbă...
Nenorocire și blestem ! Servieta domnului Rațiū cade jos și din pântecel ei umflat ese pe mozaic, orribile visul... o pereche de șoșoni. Tînărul advocat roșete, se emoționează mai abitur ca în fața Curței, în secțiunii unite... și, abandonând indiscreții șoșoni, dispare în întunericul bolților, înspre secția comercială.

O doamnă foarte grasă vine în fugă, găfîind de oboseală ; se oprește la ușa secției III-a, aci dă un țipet :

— Iancule !... s'a strigat... s'a strigat... ne-a mîncat averea... hoșul !... m'ai nenorocit... și cade leșinată în brațele a patru gardioni, cari fac sforțări uriașe să-i mențină echilibrul. Deșteptată de niște săruri suverane, administrate de dnu dr. S. Baroncea, care din fericire se afla pe acolo, doamna își vine în fire. Asigurată că abea e apelul nominal, la care partea protivnică răspunsese, dna se calmoază.

Prin culoarul de sus, advocatul Barbă Lată și cu alți doi confrăți bătrâni, fosile practicante, uitate de secerea vremii, se plimbă și discută aprinși nu știu ce chestiune de drept. Din discuție ese lumina, este adevărat, te deslușești discutînd... Dar discuțiunea celor trei confrăți are alt scop ; ea s'ar putea numi *d'scuție-reclamă-ambulantă*. Da, ei își fac reclamă.

Cotropiți de mulțimea tinerilor titrați, cari le fac o concurență zdrobitoare, vechii practicanți văzîndu-și bogata lor clientela de altădată dispărînd cu mersul vremii, au inventat un mijloc ingenios de a atrage naiva clientelă flotantă, care rătăcește prin sălile Palatului în căutarea unui advocat,—cât mai estin posibil — și pe care l'ia în ultimul moment... Cei trei confrăți își aleg un subiect juridic de minimă importanță, o chestie în care nielo controversă nu e posibilă, și o discută cu voce tare, cu gesturi și vorbe lato, amestecînd din când în când căteun exemplu din cariera lor :

— Așa am câștigat cutare proces !
— L'am achitat cu două cuvinte !
— I-am scăpat averea !
— L'am ras pe adversar...
Bietul client flotant, care ostro încă în deliberare cu sine-insuși, auzindu-l, se decide :

— Deco n'aș lua pe dnu Barbă Lată ? ! I-auzi câte procese a câștigat și ce binevorbeste !... Dar, în momentul când se îndreaptă spre dînsul, un domn se oprește în fața dnu Barbă Lată și-i zice tare :

— Îți mulțumesc din suflet că mi-ai câștigat pro-

— Îți mulțumesc din suflet că mi-ai câștigat pro-

— Îți mulțumesc din suflet că mi-ai câștigat pro-

— Îți mulțumesc din suflet că mi-ai câștigat pro-

— Îți mulțumesc din suflet că mi-ai câștigat pro-

— Îți mulțumesc din suflet că mi-ai câștigat pro-

— Îți mulțumesc din suflet că mi-ai câștigat pro-

— Îți mulțumesc din suflet că mi-ai câștigat pro-

— Îți mulțumesc din suflet că mi-ai câștigat pro-

— Îți mulțumesc din suflet că mi-ai câștigat pro-

— Îți mulțumesc din suflet că mi-ai câștigat pro-

— Îți mulțumesc din suflet că mi-ai câștigat pro-

— Îți mulțumesc din suflet că mi-ai câștigat pro-

cesul... nu mai aveam nicio nădejde: dumneata ești Dumnezeuul meu...

Iar un tîner (secretarul!) vine repede:

— Domnule Barbă-Lată, ne-a strigat la Casație, la Notariat....

— Viu imediat, răspunde grațios Barbă-Lată tinerilor părtași cu atîta la sută din gâsca care va cădea în cursă după această lovitură teatrală.

Sunt cinci ore. Vuetul săleii pașilor perduți s'a potolit... O secție întăziasă măi ține încă ședință cu lumina electrică. Pe scările de marmură și pe sus nour de praf se ridică: măturile au început curățirea localului.

Advocatul Barbă-Lată coboară gînditor pe scări. La 11, când a venit, nu avea nioi un proces notat pe foaia albă a agendei și nioiun franc în buzunarul jiletel; a pledat însă opt procese.... și are douăzeci de lei beneficiu net.

Pleacă, încântat de ziua de azi...

GEORGE CAIR

Idilă

I-atât de drăgăstoasă Manda
In zori când merge la prașit,
Cu piciorușele ei goale...
C'aș vrea 'ntr'o dușcă s'o înghit!

In brău când își sumete fusta
Și pulpa'i plină i-o zărese,
Aș vrea să fiu Călin flăcăul,
S'o prinz în brațe, s'o ciupese!

I-atât de drăgălașă Manda,
Vădana lui badea Ispas,
Când, finecă nu poartă batista,
Cu mâna se șterge la nas.

CHIC

Reclamă...

(Vezi Epoca, pag. 3, col. 6).

„Succesul obținut la examenul din Iunie a. c., numai după o lună și jumătate dela deschiderea Institutului, trecutul meu în instrucțiune conducînd ca director timp de 12 ani unul din cele mai populate licee din capitală; reputat prin ordinea și disciplina ce totdeauna a domnit în el, de care a dat o probă cu totul recentă la defilarea de la 10 Maiu a., cu fanfara organizată în patru luni, care 'mi-a atras elogii unanime avînd cîntea de a fi felicitat de M. S. Regele — priceperea în ale școlii și puterea de muncă de care am dat dovadă o viață întreagă, sunt, cred, garanții mai mult de cât suficiente, că institutul meu va fi un adevărat focar de cultură și educațiune... etc

Citînd aceste rînduri, nu știți ce să admiri mai mult: succesul obținut la examenul din Iunie a. c., numai după o lună și jumătate dela deschiderea institutului, trecutul d-lui director în instrucție conducînd ca director timp de 12 ani unul din cele mai populate licee din Capitală; reputat prin ordinea și disciplina ce totdeauna a domnit în el, de care a dat o probă cu totul recentă la defilarea de la 10 Maiu a., cu fanfara organizată în patru luni, care 'i-a atras elogii unanime, avînd cîntea de a fi felicitat de M. S. Regele — priceperea în ale școlii și pu-

terea de muncă de care a dat dovadă o viață întreagă, — sau stilul și limba adorabilă în care se exprimă d. director, de care zilnic dau probe prin ziare toți acei care de 12 ani încoace au trecut prin trecutul dsale în instrucție, avînd cîntea de a fi felicitati de «Moftul Român»... etc., etc.,...

BOBÎRNAC

Veste Bună!

S'a pus sub presă
Calendarul
Moftului
Român

de I. L. CARAGIALE

cu o materie bogată și variată.
Va conține proză și versuri humoristice, ilustrațiuni, epigrame, etc. ect.

Calendarul
Moftului
Român

va apare ca un soare strălucitor pe cerul întunecat al României. Va străluci cu atît mai mult cu cît nu va costa decît 1 Leu exemplarul.

Concursul nostru

AA. LL. RR. PRINCEPELUI FERDINAND

și
PRINCESEI MARIA
(de pe bicicletă)

Mărite Rege — în viitor
In calea Ta, alerg cu dor;
Un bun venit. Eu 'Ţi urez
Și pedalez — și pedalez.

Și Tu Princesă — Mărită Dîmnă:
Regina noastră — ori când vei fi
Te vom slăvi — ca pe-o Ioană
Te vom iubi. — Te vom iubi.

Un bun venit — Eu vă urez
Și pedalez — și vă urmez.

OVIDIU G. LAZARIU
(Student)

Piatra N. 1901, August 15.

LA MANEVRE

Bețivescu, sublocotenent în rezervă,
e chemat la manevre.

— Iată ceea ce se numește alcool concentrat, exclamă un amic himist de felul lui și fumist de obicei.

Tot Mitică

— Monșer, știți că Tocileseu măi organizează o excursie?

— Serios? ! Unde?

— La Bucureștii-Nouii.

* * *

La birt.

Costică (dulce): Ce măi faci, Mitică?

Mitică (mîncînd cu lăcomie): Mă pîr de moarte, monșer!

* * *

— Câți ani aveți? întreabă o domnișoară pe amicul nostru.

— Doisp'ce, mamazel!

— Ei aș! face domnișoara uimită!

— Nu te speria, dudue, am doisp'ce ani numai pe o coastă!

SINAIA

MARELE MAGASIN „PARADIS“
BĂCĂNIE de LUX și DEPOSIT de BĂUTURI
GHEORGHE MATHEESCU
Sinaia, Piața Veche colț cu bulevardul Ghica

MANIFEST

către Inalta Nobilime și onor. P. T. Public

Dup'atata preparare,
Magazinul Paradis
Al lui Gheorghe Matheescu
Iată'n fine s'a deschis.

Firmele't multicolore
Cu mîndrie strălucesc,
Publicul' din Sinaia
Mare-eveniment vestesc.

Alergați cu mic cu mare
Din Sinaia lumea toată,
Să vă faceți o idee;
Vizitați măcar odată

Acea mîndră instalare,
Acel magazin model,
Ce sfidează concurența
Tuturor de-același fel.

Trufandale și conserve,
Vinuri vechi, licheourii fine
Premiate'n expoziții,
Indigene și străine.

Marfă proaspătă, curată,
Eftină de necrezut
Și serviciu la înțeleală
Și la cîntea nentrezut.

Să citească lumea toată
Minutul preț-curent,
Să'l citească și s'admire
Al patronului talent.

Cum se poate, pe-așa criză,
Magazinul cel măreț
Asortat să fie astfel
Și să vînză cu-așa preț?

Când știam că la Sinaia
Așa greu e să trăești,
Să trăești acum măi ieftin
Chiar decît la București?

Lucrul s'ar părea de-odată
Că nu este de crezut.
Cum se poate? zice lumea.
Uite! vezi că s'a putut!

S'a putut, căci Matheescu
Nioi o jertfă i'a cruțat
Băcănă-ideală
Pînă n'a realizat.

Marfa -prima calitate!
Prețul—cel măi potrivit!
Ast'a fost a lui devisă
Și în fine-a reușit!

Dup'atata preparare
Iată, 'n fine, a deschis...
Vizitați cu mic cu maro
Magazinul „Paradis“!

„Mesagerul Brătnei“

Cu stîmă

Gheorghe Matheescu

1901 Iunie.

Siguranța pe C. F. R.

Călătorul: Domnule, ou iaū bileto, dar imi garantezi că nu deraieazā trenul?
Casierul: Ma parole d'honneur, domnule, --- conduce d. ministru Ionel!